

[Lone Dybkjær]

vi skal bruge på landbruget, og de milliarder, vi erkender vi skal bruge på at løse ungdomsarbejdsløshedsproblemet osv. Jeg kender VS' argumentation om det og går også ud fra, at de vil fremføre den her, og så vil det i hvert fald ikke være første gang.

Jeg skal altså ikke gå nærmere ind på det principielle, men sige et par ting om de enkelte punkter i de to forslag.

For det første er der spørgsmålet om børnetilskuddet. Jeg er ikke overbevist om, at jeg deler den målsætning, venstresocialisterne har på dette område. Jeg er ikke sikker på, at det vil være en rigtig vej at gå – deri adskiller vi os nok fra nogle af de tidligere ordførere – at øge børnetilskuddene. Det er ikke så frygtelig sikkert, at det rent faktisk vil komme børnene til gode, hvis vi øger de kontante børnetilskud. Det er muligt, det vil gøre det, men vi har ingen sikkerhed for det.

Derfor finder jeg det mere rigtigt, at man satses på det, man kunne kalde nogle formålsrettede ydelser, altså at vi i stedet for mere kontant giver boligsikring og mere kontant sætter ind på betalingen på daginstitutionsområdet o.lign.

Dog mener jeg også, at man bør overveje en omlægning af de eksisterende børnetilskud, som også socialministeren var inde på det. Socialministeren nævnte selv nogle tal for, hvilke familier der fik børnetilskud, og sagde også, at man går ganske højt op i indtægten, før børnetilskud rent faktisk falder væk. På den anden side er det af en størrelsesorden, som næppe hjælper lavindkomstfamilierne særlig meget.

Jeg tror, man er havnet forkert ved de beskæringer, vi også selv har været med til på børnetilskudsområdet, og synes, man skal overveje at samle det mere, sådan at det bliver til gavn for de familier, der virkelig har brug for det. Med det mener jeg, at indtægten, selv om vi har en socialindkomst og ikke en skattepligtig indkomst i dag, trods alt ikke siger så frygtelig meget. Familier kan af den ene eller den anden grund være presset, de kan være i områder, hvor det koster enormt meget at have børn i daginstitutioner, de kan være i områder, hvor det ikke koster så meget. Vi ved jo, at disse tal kan variere med 1.000 kr. om måneden, og det er jo altså uden skat eller noget som helst. Der kan også være mange forskellige former for boligforhold, der kan gøre sig gældende. Der kan

være arbejdsforhold, der gør, at den ene familie kan være mere presset end den anden til trods for samme formelle socialindkomst.

Jeg tror altså derfor, vi må overveje, om vi ikke kan anvende de penge, vi bruger til børnetilskuddene, på en bedre måde og på en måde, som i højere grad kommer lavindkomstfamilierne til gavn.

Så er der spørgsmålet om daginstitutionerne. Vores principielle målsætning er, at daginstitutioner skal være gratis. Det kan man tage som en holdning, som VS vil sige vi ikke har frygtelig meget at have i, og det er også klart, at vi her står over for problemet om penge. Som målsætning mener vi altså, at daginstitutionerne skal være gratis, men ligesom jeg tror socialministeren sagde det, prioriterer vi det, at vi får flere daginstitutioner, forud for det at sætte forældrebetalingen ned i øjeblikket. Da vi ikke mener, vi kan få begge dele, vælger vi altså at prøve at dække behovet først, og så må vi ved hjælp af sociale tilskud og den slags sørge for, at de, der virkelig har brug for det, også får mulighed for at få deres børn i daginstitutioner, selv om de har lave indtægter. Vi har også været inde på, at man skulle ændre fripladsgrænserne, og vi er glade for, at der i socialministeriet arbejdes med disse spørgsmål. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi får ændret fripladsgrænserne; de er for lave i øjeblikket.

Jeg mener også, der er logisk sammenhæng i at sige, at når skolerne er gratis, må daginstitutionerne også være det. Den adskillelse, vi i dag har mellem daginstitutionerne og skolerne, er på mange punkter kunstig. Den er sat ved, at vi har en undervisningspligt startende fra det 7. år, men den kunne præcis lige så godt have været sat ved en anden tilfældig alder. Der er i og for sig ikke noget særligt, der taler for, at 7 år er det rigtige. Jeg ved godt, at der har været en hel masse udviklingsfilosofi omkring det, men man erkender vel også i dag, at det ikke holder ret langt. Derfor mener jeg, det vil være logisk, at man arbejder på, at daginstitutionerne i det lange løb skal være gratis, præcis som skolegangen er det. Og jeg mener i øvrigt også, det bør være en målsætning, at alle familier får tilbud om at få børn i daginstitutioner eller tilsvarende fra 3 års alderen.

De kollektive trafikmidler skal jeg ikke sige noget om; socialministeren har allerede været inde på det. Jeg foretrækker igen her,